విపులాచ పృథ్వీ

ఇచ్ఛాపురపు రామచంద్రం

గడియారపు ముళ్ళవంక చూస్తూ కూర్చున్నాను.

పెద్దముల్లు ఆరుమీద ఉంది. అది పన్నెండు వద్దకి వచ్చేసరికి—చిన్నముల్లు నత్తనడకలు నడుస్తూ ఐదుని చేరుకుంటుంది.

ఐదయితే ఆఫీసునుంచి విముక్తి.

ఆఫీసులో చివరి అరగంటా మరీ మెల్లగా గడుస్తుంది కాబోయి! మిగిలిన గుమాస్తాలు నాలా గడియారంవైపు చూడటంలేదు. అలాగని పనీ చెయ్యడం లేదు! ఏదో కాలక్షేపం చేస్తున్నారు—ఆఫీసుకి అలవాటయినవాళ్లు కనుక.

నేనీ ఉద్యోగంలోచేరి వారంరోజులు కూడా కాలేదు. అందుకే ఆఫీసు వాతావరణమూ, మనుషులూ కొత్త. అలవాటు పడటానికింకా కొంచెం కాలం పడుతుంది. అంతవరకూ ఒక విధమయిన బెరుకుతనం తప్పదు. అందుచేత ఆఫీసునుంచి ఎంతట బయటపడతామా అని ఆత్రుత. అందుకే గడియారపు ముళ్లకి కళ్లంట పెట్టుకుని కూర్చోడం. నిజానికి—చేయవలసిన పనికూడా ఏమీలేదు

"ఏమిటాలోచిస్తున్నారు?"

అతని పేరు...అనంతరావు. ఇంకా నేను మిగిలినవాళ్ల పేర్లకి బాగా అలవాటు పడలేదు.

"ఏమీలేదు" అన్నాను.

"పదండి. అలా వరండాలోకి వెళ్ళి రోడ్ వ్యూ చూద్దాం."

సందేహిస్తూ ఉండిపోయాను.

ఉద్యోగంలో కొత్తగా చేరినవాడిని. ప్రొబేషనరీ పిరియడ్‌లో ఉన్నాను. కనీసం కన్‌ఫరమ్ అయ్యేవరకూ జాగ్ర

త్తగా ఉండాలని పెద్దల ఉవాచ. ఉద్యోగం ఖాయపడటమనేది ఆఫీసరు వారి కృపాకటాక్ష వీక్షణాలమీద ఆధార పడిఉంటుంది మరి. జాగ్రత్తగా ఉండ వలసిన పరిస్థితి.

"ఫరవాలేదు బాస్ అట్టే దుర్మార్గుడు కాడు. నడవండి."

నడిచాను.

వరండాలోకివచ్చి పారపిట్ వాలుని ఆనుకుని నిలుచుని రోడ్డువైపు చూడ సాగాను. అనంతరావు నా భుజంమీద చెయ్యి వేశాడు

"ఏమీ అనుకోకపోతే ... లంచ్ టైములో...క్యాంటిన్ యివతల...విశ్వ పతి మిమ్మల్నేమడిగాడు ?" లాలనగా అడిగాడతను.

భయం వేసింది.

ఉద్యోగంలో చేరేముందు ... కొన్ని ఆఫీసుల గురించి వినిఉన్నాను.

గుమాస్తాలలో గ్రూపులుంటాయిట! ఏ గ్రూపు కా గ్రూపు తమ సంఖ్యనిపెంచు కోవాలని శతవిధాల ప్రయత్నిస్తాయిట. అటువంటి చీలికలవల్ల అన్నీ అనర్థాలే. ఒకరికి మరొకరికి పొత్తదు. ఈ ఆఫీ సులోకూడ అటువంటి దురాచారం ప్రబలి ఉందా? అలాగ అయితే విచారించవలసిన విషయమే.

గుమాస్తాలు - జాగ్రదావస్థలో ఎక్కువభాగం గడిపేది ఆఫీసులోనే. (కార్యాలయాలలో నిద్రపోయే గుమా స్తాలమీద వేసే కార్టూన్లలో అసత్యమే ఎక్కువ. ఆఫీసులో నిద్రపోయేందుకు సదుపాయాలు చాలా తక్కువ. పది మందీ గోలచేస్తూంటారు. పైగా కర్ర కుర్చీలు. నల్లులు. వీటితో నరమానవుడికి నిద్రపడుతుందా?) కనుక కార్యాల యంలో మంచి వాతావరణం ఉండాలి. స్నేహ సౌహార్దాలు వెల్లివిరుస్తూఉండాలి. అంతేకాని శత్రువులమాదిరిసంచరించడం మంచిదికాదు.

కొంపతీసి-విశ్వపతిగారూ, అనంత రావూ-యిద్దరూ నన్ను ఆ గ్రూపుల్లోకి తీసుకోవాలని ప్రయత్నించడం లేదుకద? అదే నిజమయితే నా కర్తవ్యమేమిటి?

" విశ్వపతి మిమ్మల్నేమిటడిగాడు లంచ్ టైములో?" రెట్టించా డనంతరావు.

"ఏమీలేదండీ" అనేశాను.

రహస్యాలపట్ల కుతూహలంఉండటం బలహీనతే అవుతుంది.

అతను కొంచెం నొచ్చుకున్నట్లు న్నాడు. "నన్ను మీరు మరోలాభావించ కండి. నిజంగా నేను శ్రేయోభిలాషినే. ఎక్కడినుంచో వచ్చి ఒంటరిగా ఉంటు న్నారిక్కడ ఒకే ఆఫీసులో పనిచేసే వాళ్ళం. ఆ బంధం...అనుబంధం ... అందుకే మీగురించి శ్రద్ధతీసుకోవడం."

"చాలా కృతజ్ఞతలు. విశ్వపతిగారు కూడా మన కలీగే ... " చిరునవ్వు నవ్వాను.

"మనిషినిస్వార్థం ఎంతకయినా దిగ

జార్చుతుందనుకుంటాను. తప్పదు. పరిస్థితులు - స్నేహంకంటె బలీయం ఐపోతూంటాయి. అపరాధంవ్యక్తిదికాదు. పరిస్థితులదే''.

"మీరు నాకోసం అనవసరంగా ఎక్కువ ఆత్రత పడుతున్నారనుకుంటాను. విశ్వపతిగారు నాకు దుర్మార్గులలా అనిపించలేదు. అసలు-నేనూ ఆయనా అధికంగా ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు. నన్ను వారింటికి టీకి పిలిచారంతే."

నా మాటతో ఆశ్చర్యంగా - అనంతరావ్ ఆతృత అధికమైపోయింది।

"మీరు అంగీకరించారా?"

''నాకు కొంతవరకు సభ్యత తెలుసు. సాటి ఉద్యోగి ఆదరంగా పిలిస్తే కాదనగలిగేంత కుసంస్కారం నాకు లేదు."

''ఔను. మీరు అతి మంచివారు. సుతిమెత్తనివారు అందుకే మీ గురించి యింతగా పట్టించుకోడం..."

అతని వైఖరి నాకు నచ్చలేదు. ''విశ్వపతిగారు నన్ను పిలిచింది టీకే తప్ప యుద్ధానికి కాదు. నాకేదో అపద సంభవించబోతున్నట్లు మీరు భయపడుతూ నన్ను భయపెడుతున్నారు."

"నిజంగా మీరు ఆపదలోనే చిక్కుకోబోతున్నారు. చూడండి మాధవ్... మీరు విశ్వపతిగారింటికి టీకి రానని చెప్పెయ్యండి."

''ఎందుకని?''

"అదంతా పెద్ద కథ. ఇప్పుడు తెమలదు. రేపు చెబుతాను..."

గడియారం ఐదుగంటలు కొట్టింది- హాలు దాటికూడా వినిపించేలా.

విశ్వపతిగారు మావద్దకి వచ్చారు

అనంతరావు జారుకున్నాడు.

"మా యింటికి వెళ్దాం వస్తారా?'' అడిగాడు విశ్వపతి.

నా మెదడు స్థంభించిపోయిందొక్క-క్షణం.

చేయరాని నేరం చేస్తున్నట్లు భావన.

సంఘర్షణ.

"క్షమించండి. ఇవాళ హఠాత్తుగా ఒకపని తగిలింది. రేపు వస్తాను...తప్పకుండా." చివరిపదాన్ని నొక్కి-పలికాను.

ఆయన ముఖంలో నిరుత్సాహం.

కన్నులలో నిరాశ పరచిన నీడలు.

నేను వారిని బాధపెట్టానని సుస్పష్టమైంది.

''సరే, రేపు తప్పకుండా వస్తారు కదూ?" అర్థించినట్లే అడిగాడు.

''తప్పకుండా" తలవంచుకున్నాను.

ఆ క్షణాలలో నన్ను నేనే క్షమించుకోలేకపోయాను.

* * *

మనుష్యులను విశ్వసించే ప్రవృత్తే నాది. అవిశ్వాసానికి యీషణ్మాత్రమైనా తావీయను. పరోలా రుజువయ్యే వరకూ మనిషిని నమ్మడమే న్యాయమనే సిద్ధాం

తాన్ని నేనామోదిస్తాను. అమలుజరుపు తాను. మనిషి-మనిషిని నమ్మకపోతే మనుగడ కష్టసాధ్యమౌతుంది.

నాకు విశ్వపతిగారి మీదకానీ, అనంతరావు మీదకానీ అవిశ్వాసం లేదు.

ఇద్దరినీ విశ్వసించాను. ఎటొచ్చీ అనంతరావు మా యిద్దరిమధ్యా దూరం పెంచే ప్రయత్నంచేశాడు. దానికి కారణము కథా ఉన్నాయన్నాడు.

మిస్టరీ విడాలి.

అనంతరావే విప్పాలి.

అంతవరకూ హృదయం డోలాయమానం కాకతప్పదు.

సస్పెన్సు విడితే తప్ప - అటు విశ్వపతిగారూ, యిటు అనంతరావుగారూ- వీళ్లగురించి నేనొక నిర్ధారణకు రాలేను.

ఎదురుచూస్తున్న లంచ్ టైము రానేవచ్చింది.

పేరుకి లంచ్ బ్రేక్ కానీ - నిజానికి గుమాస్తాలప్పుడు తీసుకునేది కాఫీ మాత్రమే.

కాఫీ సేవించి - సిగరెట్ అంటించి- మొదలుపెట్టాడు అనంతరావ్.

"జీవితంగురించి మీ ఉద్దేశమేమిటి ?"

"అంటే ?" అయోమయంగా చూశాడు. నిజంగా అనంతరావు ప్రశ్నలోని అంతరార్థం నాకర్థంకాలేదు.

"జీవితం ఎలాగడిస్తే బాగుంటుందనుకుంటున్నారు ?"

"సుఖంగా, సమస్యారహితంగా..."

"అవునా ?..." విజేతలా నవ్వి - అంతలోనే సీరియస్సయిపోయి, "అన్ని సమస్యలకీ, దుఃఖాలకీ మూలంసంసారం అంటే మీరు ఏమంటారు ?" అని ప్రశ్నించాడు.

"సగం సత్యంకావచ్చు."

"థాంక్యూ ఫిఫ్టీ పర్సంటైనా ఏకీభవించారు. సంసారం అనేది సాగరం. సముద్రంలో ఎంతటి యీతగాడయినా అలసిపోయి అంతరించిపోవలసిందే తప్ప అవతలి ఒడ్డు చేరలేడు. అలాగే సంసారంలో సుఖంకూడా..."

కొంచెం విసుగేసింది

బహుశా నా ముఖంలో ఆ భావం ప్రతిఫలించిందేమో !

"క్షమించండి. నేను కొంచెం రచయితని. అందుచేత..." నవ్వేసి- "ఊఁ, సూటిగా చెప్పేస్తాను. విశ్వపతిగారికి ఆరుగురమ్మాయిలు," అన్నాడు అనంతరావ్.

"ఐతే ?" నిజంగానే అర్థంకాలేదు నాకు.

"చంపారు. ఇంకా కుండబద్దలు కొట్టినట్లు చెప్పమంటారా ?" సిగరెట్ అంటించాడు అనంతరావ్. రచయిత టెక్నిక్ నామీద ప్రదర్శిస్తున్నాడు ! జాలిపడ్డాను. నా గురించి అతనికి తెలియదు మరి. కథలే సాహిత్యమైతే- నేను

సాహిత్య సాగరమథనంలో కాకలు తీరినవాడినే.

"నేటి సమాజంలో ఆడపిల్లల తండ్రుల అగచాట్లు మీకు తెలుసను కుంటాను."

"ఊఁ."

"ఈ వ్యవస్థలో ఆడపిల్లల తండ్రి. వాళ్ల పెళ్లిళ్లకోసం ఎన్ని అవస్థలయినా పడాలి. మధ్యతరగతి మనిషి - సమస్యల పుట్ట."

"ఊఁ."

"ఏమిటండీ మీ అమాయకత్వమూ మీరూనూ ! నయమే. నేను ముందు చెప్పకపోతే మీరు తప్పకుండా విశ్వపతిగారు పన్నేవలలో చిక్కుకునే వారే !"

"వల !"

"కాకపోతే ? రంగులవల... మీరు తప్పకుండా ఆ వలలో పడిపోయేవారే !" అసమర్థుడైన రచయిత వ్రాసిన కథలో సంభాషణని తలపింపజేస్తూంది అనంత రావ్ ధోరణి. ఈ నాన్పుడంతా అతను సస్పెన్సుగా భ్రమపడటంలేదుకద ?

"మీరు బ్రహ్మచారులు. ఆయన కారుగు రమ్మాయిలున్నారు. కనుక... యీ క్వేషను సరిపోలా ?" నవ్వాడు అనంతరావ్. "ఆయన ఆహ్వానంలోని అంతరార్థం ఇదే. తరవాత మీఇష్టం..." ఒక క్షణం ఆగాడు. "మీరు నమ్మలేక పోతున్నారుకదూ ?"

మౌనందాల్చాను.

విశ్వపతిగారిమీద ఆ క్షణంలో చాలా సానుభూతి కలిగినమాట నిజం. ఆడపిల్లలు కలవారి అవస్థలు నేను విన్నాను

విశ్వపతిగారి తప్పేమయినా ఉంటే- అది అందరు పిల్లల్ని కనడమే. అందుకు పూర్తిగా ఆయన ఒక్కరే బాధ్యులు అయి ఉండకపోవచ్చును. ఆ పరిస్థితు లెటువంటివో ? అప్పటికి కుటుంబ నియం త్రణంగురించి యింత ప్రచారం జరిగి ఉండకపోవచ్చును. ఏదేమయినా విశ్వపతిగారు ఆరుగురమ్మాయిల తండ్రి. అమ్మాయిలకి పెళ్ళిచేసేందుకు ప్రయ త్నించడంలో ఆయన అపరాధమేమీ లేదు

"మాధవ్ ! మీరింకా చిన్నవాళ్ళు. జీవితం ఎంజాయ్ చెయ్యాలంటే బ్రహ్మ చారిగానే సాధ్యం. జీవితమంటే సుఖ పడటం. సమస్యలని తలకు చుట్టుకోడం కాదు. వివాహం అంటే - పరిష్కారం దొరకని దీర్ఘసమస్యే అందుచేత వీలయి నంతవరకూ వివాహానికి దూరంగా ఉండ డమే వివేకం."

అనంతరావు జీవితానికిచ్చిన నిర్వ చనం నాకు నచ్చలేదు. సమస్యలులేనిదే జీవితమేమిటి ? ఎవరో ఆంగ్లరచయిత అన్నట్లు-"వాటీజ్ లైఫ్ ఇఫ్ నాట్ కేర్స్ అండ్ ఆంగ్జయిటీస్ ?"

అయినా జీవితమనేది నిర్వచనాని కందేది కాదనుకుంటాను. ఎవరి

జీవితానికి వారే నిర్వచనం యిచ్చుకుంటే కొంత న్యాయంగా ఉంటుందేమో ! ఇది నా ఉద్దేశం.

లంచ్ టైము దాటింది.

సీటులోకి నడిచాను.

ఐదారు గజాలదూరంలో - ఒక మూలగా విశ్వపతిగారు కనిపించారు.

ఆయన నెలా ఉన్నారు ?

ఆరుగురు అమ్మాయిల కన్న తండ్రిలా.

ఆయన నొసటిమీది ముడతలు ?

సమస్యలలా.

ఆయన ముఖం?

మధ్యతరగతి మనిషి జీవితం తాలూకు ప్రతిబింబంలా.

జాలివేసింది.

అనంతరావు మిస్టరీ విప్పేశాడు.

ఇక ఆలోచించుకోవలసింది నేనే.

సాయంత్రం వారింటికి వెళ్ళాలా, వద్దా ?

వస్తానని వాగ్దానంచేశాను. నిన్న డిసపాయింట్ చెయ్యడమే క్షమించరాని నేరం.

పైగా-యివాళ 'తప్పకుండా' వస్తానని చెప్పాను కనుక- వెళ్ళితీరవలసిందే.

ఈ విషయంలో యింకా ఆలోచన కాని, యింకొక నిర్ణయంకాని ఉండ కూడదు.

మెదడు కొంచెం తేలికపడినటనిపించింది.

ఫైలందుకుని డ్రాఫ్ట్ తయారుచేయ సాగాను.

పదిహేను నిముషాలకు ఆ పని అయిపోయింది.

మళ్ళీ విరామం.

మళ్ళీ ఆలోచనలు.

ఆలోచనలు కూడా ఒకవిధమైన వ్యసనమే అనుకుంటాను సాధారణంగా రచయితలీ వ్యసనంలో చిక్కుకుంటారు ఐతే - వారు ఆలోచనల కొకరూపం యిచ్చి - కాగితంమీద పెట్టేసి — తేలిక పడతారు. విపరీతంగా చదివే పాఠకులకి ఆలోచించే వ్యసనం అలవడుతుంది తప్ప - ఆలోచనలభారం వదిలించుకునే మార్గం ఉండదు. బహుశా యిదే కారణమేమో - ఎక్కువ చదివినవారు రచయితలు కావడానికి.

నా కనుల వెనక దృశ్యాలు కదులుతున్నయ్.

విశ్వపతి గారింటికి వెళ్ళాను - ఆయనతో.

ఆ యిల్లెలా ఉంటుంది ?

పేదరికానికి ప్రతిబింబంలా.

ఆ యిల్లాలు ?

సమస్యలకి సమగ్రచిత్రంలా.

ఆ పిల్లలు ?

ఒక్కొక్కరూ ఒక్కొక్క గడ్డు సమస్యలా.

నేను యింట్లోకి నడుస్తాను.

మొదట ఆ యింటి యిల్లాలు నన్ను చూస్తుంది.

ఆశతో ఆమె కళ్ళు మెరుస్తాయి ఒక్కసారి.

కొన్ని నిముషాలు.

ఆ గదిలో ఒంటరిగా మిగులుతాను నేను.

ఒక అమ్మాయి వస్తుంది - చేతిలో కాఫీగ్లాసుతో.

అమ్మాయి చాలా దీనంగా ఉంటుంది.

ఆమె కన్నులనిండా నీళ్ళుంటాయి.

కన్నులలో నీళ్ళతోపాటు-కట్టుకున్న చీరలోని చిరుగులనికూడా దాచుకుందుకు వ్యర్ధప్రయత్నంచేసి ఓడిపోతుంది.

జాలిగా నవ్వుతాను.

నన్ను [illegible] — [illegible]తాన్ని మా నాన్న సమస్యనీ గట్టెక్కించరూ అని ప్రాధేయపూర్వకంగా అడుగుతుంది.

నేనేదో చెప్పబోయేంతలో విశ్వపతి గారక్కడికి ప్రవేశిస్తారు.

అవకాశాన్ని వృథాపోనివ్వకుండా అందుకుంటారు. "నేను బహు బీదవాడిని. గంపెడు ఆడపిల్లలు. వీళ్ళ పెళ్ళిళ్ళ గురించి తలుచుకుంటూంటే గుండె బ్రద్దలైపోతూంది. కుటుంబానికి కడుపునిండా అన్నంపెట్టడమే అతికష్టమౌతూంటే-కట్నాలిచ్చి పెళ్ళిళ్ళుచెయ్యటం నా తరమా ?

ఆ రోజుల్లో...నాకేమీ తెలియదు. ముందుచూపు లేకపోయింది. ఆరుగురాడ

పిల్లల్ని కన్నాను. అప్పటికి కుటుంబ నియంత్రణం గురించి ప్రచారంలేదు.

గత జల సేతుబంధనం అంటారా ? ఔను. ఇప్పుడు-పశ్చాత్తాపపడటంకంటె ఏంచేయగలను ?"

ఆయన కన్నులనిండా నీరు!

గొంతునిండా దుఃఖం!!

"మాధవ్!-"

ఆలోచనలు తెగిపోయాయి.

తలఎత్తి చూశాను.

విశ్వపతిగారు.

"ఇంటికి వెళ్దామా ?" ఆత్రితగా అడిగారు.

గడియారం చూశాను.

ఐదు దాటుతోంది.

కప్‌బోర్డుకి తాళంవేసి- "పదండి-" అన్నాను.

విశ్వపతి గారిల్లు ఆఫీసుకి మరీ దూరమేమీ కాదు.

రిక్షా పిలుస్తానంటే నేనే వద్దన్నాను.

ఇద్దరమూ వారిల్లు చేరుకున్నాం.

ముందరి గది నీటుగానే ఉంది.

నేను వస్తానని ముందు తెలుసు కనుక దాన్ని అలా ఉంచారేమో!

నన్నొక కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి లోపలికి వెళ్లారు విశ్వపతిగారు. నేనున్న గదికానుకుని పక్కనే ఒక గది ఉంది. రెండుగదులకీ మధ్య కిటికీ.

"చెప్పు...నువ్వనుకున్నట్లున్నాడా ? నీకు నచ్చాడా ?"

అది విశ్వపతిగారి స్వరం.

"ఊఁ."

తుళ్ళిపడ్డాను.

కిటికీలోంచి రెండు కళ్ళు నన్ను పరీక్షగా చూస్తున్నాయి.

విశ్వపతిగారి యీ ఏర్పాటు సబబుగా తోచలేదు.

ఆయనమీద కొంచెం కోపంవచ్చింది.

లేచి-వెళ్ళిపోవాలనిపించింది.

ఇంతలో పద్దెనిమిదిదాటిన ఒక అమ్మాయి కాఫీతో వచ్చింది. ఆమె వెనుక విశ్వపతిగారు.

"అమ్మాయి రత్న. పి. యు. సి. పాసైంది. ప్రైవేటుగా బి. ఏ. కి కడుతూంది."

"నమస్కారం."

నేనూ నమస్కారం చేశాను.

రత్న నా వంక అదోలాచూసి వెళ్ళిపోయింది.

ద్వారందగ్గర ఎవరో నిలుచున్నారు. విశ్వపతిగారి భార్య.

విశ్వపతిగారు గొంతు సవరించుకున్నారు. "క్షమించు మాధవ్. నీకు చెప్పకుండా ఒక పనిచేశాను."

"ఏమిటి ?"

"అదుగో... ఆవిడ మా శ్రీమతి. ఒట్టి పిచ్చిమాలోకం అంటే తప్పులేదు. మాకు ఆరుగురాడపిల్లలు. ఆ విషయం తలుచుకుని ఆవిడ ఒకటే -మిలిపోతుంది."

"ఆ రోజులలో కుటుంబనియంత్రణం..."

"ఇప్పటంత ప్రచారం లేకపోయినా ఆనాడూ ఉండేది కుటుంబనియంత్రణం. నేను ఆపరేషన్ చేయించుకుంటాననే అన్నాను. కాని-ఆవిడ వీలుకాదంది."

"నిజమే బాబూ, నేనే వద్దన్నాను. కన్నమ్మకి కన్నకొద్దీ వాపు అంటారు. నిజమే. నేను ఒక మగనలుసుకోసం కొట్టుకుపోయాను." కల్పించుకుంది విశ్వపతిగారి శ్రీమతి.

"ఆడ అయితే ఏమిటి? మగ అయితే ఏమిటి ?"

"నీ మాటా నిజమే. కాని...యింటికి నిండుతనం రావాలంటే ఆడపిల్లా, మగపిల్లవాడూ ఉండాలి ఎవరు లేక పోయినా లోటే."

కాదనలేకపోయాను.

కన్నీటితో అందామె. "ఆరుగురు ఆడపిల్లలనిచ్చిన భగవంతుడు ఒక్క మగపిల్లవాడి నివ్వలేకపోయాడు. అది మా దురదృష్టం."

ఆవిడ బాధని అర్థంచేసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూ ఉండిపోయాను.

"అందుకని ... కొడుకులాటి ఒక అబ్బాయిని తీసుకువచ్చి యింటికి పరిచయం చెయ్యమని తినేస్తూ వచ్చింది. నా కంటికి నువ్వు చాలా మంచివాడివని పించింది. ఇంటికి పిలిచాను," అన్నారు విశ్వపతి.

"ఏం బాబూ, నేను నిన్ను పెంపకం కోరడంలేదు. ఊరకే నిన్ను అబ్బాయీ అని పిలుచుకుంటాను. నన్ను అమ్మా అని పిలవగలవా ?"

అంతా విచిత్రంగా ఉంది

ఆరుగురమ్మాయిలు నిత్యమూ అమ్మా అని పిలుస్తూనే ఉంటారు. అయినా యీవిడకి తృప్తిలేదు. ఒక అబ్బాయికూడా అమ్మా అని పిలిస్తేతప్ప ఆమెకు నిండుగా తోచదు. ఎంత సున్నితమైన మనస్తత్వం !

"నువ్వు చాలా మంచివాడివని నీ ముఖమే చెబుతోంది. ఇన్నాళ్ళూ నే నెదురుచూసింది నీలాటి అబ్బాయి కోసమే !- ఏం? నేను కోరరాని కోరిక కోరుతున్నానా ? అప్పుడప్పుడు మా యింటికి వస్తూ - నన్ను అమ్మా అని పిలుస్తే...చాలు..."

"తప్పకుండా ..." మెల్లగా అన్నాను.

ఆమె కన్నులు సంతృప్తితో వెలిగాయి.

"కృతజ్ఞతలు అన్నయ్యా ..." ఆమె రత్న.

"అ...న్న...య్యా-"

"అన్నయ్యా !-"

"అన్నయ్యా !-"

"అన్నాయ్ !-"

"అన్నా !-"

ఆరుగురు పిల్లలూ ఒక్కసారి నన్ను అన్నయ్యా అని పిలిచారు.

ఉక్కిరి బిక్కిరై పోయాను - వారి అభిమానంలో.